

A nyulak: Kalandra fel

Hát hol is kezdjem? Azt hiszem legjobb, ha az elején!

Ebben a mesében a legaranyosabb állatokkal ismerkedhetünk meg, akik nem mások, mint két kis nyuszi. A fiút Pamacsnak, a lányt pedig Vattacukornak nevezték el. Jó barátok voltak egy éves koruk óta és még ma is tartják a kapcsolatot. Minden egyes nap elsétáltak a parkba játszani, beszélgetni. Egyik nap délután felé, mikor összefutott a két barát, a park irányába kezdtek ballagni. Beszélgetés közepette egy fagyis kocsit észleltek a parktól nem messze.

- Nézd csak! Vehetünk fagyilaltot! – szólalt meg Pamacs.

Nyomban odafutottak, mint a villám. Pár perc elteltével elköltötték kedvenc desszertjüket, miközben a park felé sétáltak. Ekkor azonban szörnyűség történt, ugyanis egy feliratot pillantottak meg:

- Tilos bemenni a parkba? – kiáltott fel a lánynyuszi. – Ez rettenetes!

- Ne is mondd! Hogy hogy nem értesítették a város lakóit plakátokkal? – mondta felháborodott hangon Pamacs.

Mindkét nyuszi lógatta az orrát, majd kullogva vették az irányt a pad felé. Olyan szomorúak lettek, hogy hogy végül keserves sírásba fakadtak. Egyszer csak a szél arra vitt magával egy térképet, ami nem mást mutatott, mint egy vízeséshez vezető utat. Vattacukor kezébe kapta a lapot, majd odahívta maga mellé pamacsot is. A térkép megvizsgálása után repdestek az örömtől, hogy ilyen váratlan kalandban részesülnek. Rögtön elkezdték a térképet követni. Mentek mendegéltek. Útjukba eshetett pár ragadozó, hiszen erdőkön, mezőkön keltek át. Az erdő közepén megtelepedtek, mert tudták, hogy fűjtatva bandukoltak volna tovább, majd aktívan vágtak neki a kalandnak. A térképet követve egy búzatáblába keveredtek. Olyan magasak voltak a búzaszálak, hogy csak a fülük volt látható.

- Ugye nem tévedtünk el? – kérdezte remegő hangon Pamacs.

- Ne félj! Tudom az utat! Csak maradj velem és nem esik bántódásod! – nyugtatta meg kisbarátját mondataival Vattacukor.

Egyszer csak egy puska hangjára lettek figyelmesek. Sebesen kapkodták apró lábaikat, és olyan hamar kiértek a szántóföldről, hogy még csapdát állítani sem volt idejük a vadászoknak.

- Gyorsak voltunk! – mondta büszkén Vattacukor

- I...igen, szerencsénkre! – dadogta még félősen Pamacs.

Útjuk azonban itt még nem ért véget.

- Erre a dombtetőre kell felmászunk és onnan már csak egy km lesz hátra. – mondta lihegve Vattacukor.

A domb csúcsán megálltak egy kicsit megtölteni bendőjüket. Mendegéltek tovább, s egyszer csak egy tatóngó lyukhoz értek. Lemásztak egy létrán, ami lassacskán egy sötét alagútba vezetett. Amikor egy elágazáshoz érkeztek, a jobb oldali utat választották. A sok járkálásban,

futásban, tápázkodásban már igen-igen kimerültek. Mikor odaértek a célponthoz, elállt mindkettejük szava, mert gyönyörű látvány tárult eléjük. Nagyon tetszett nekik a vízesés, ahol a víz csobogását és a madarak csivitelését hallgathatták. Meglepően sok papagájt és mókust láttak a tó körül. Úgy döntöttek, letelepednek egy pár napra a vízesésnél, hogy kiélvezhessék a táj minden szépségét.

Egyik reggel azonban honvágyra ébredtek, ezért úgy határoztak, hogy visszatérnek szülőhazájukba. A hazafelé vezető úton öröm volt a kalandorok arcán, hogy ilyen felejthetetlen kalandban lehetett részük.